

THEATER SACHA ZWIERS WEKT INSECTEN OP PODIUM TOT LEVEN

„Ik vond het heerlijk om me voor deze voorstelling nog verder in insecten te verdiepen”, aldus Sacha Zwieters.
FOTO PHILE DEPREEZ

'Ik denk met mijn handen'

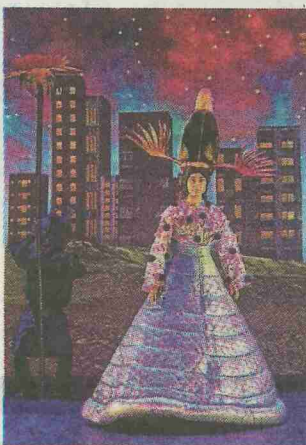
Theatervormgever Sacha Zwieters heeft oog voor detail, ziet overal wel iets bruikbaar in, is gek op vintage en recyclet erop los. Voor de familievoorstelling *Erik of het klein insectenboek* wekte ze bijen, spinnen en vlinders op het toneel tot leven met kleurrijke stoffen en materialen.

door Esther Kleuver

„Ik vind insecten helemaal te gek”, vertelt Sacha Zwieters (1976). Dus toen ze door HNT-jong-regisseuse Noël Fischer werd benaderd om als kostuumontwerper deel uit te maken van het artistieke team van *Erik of het klein insectenboek* (8+), naar het beroemde boek van Godfried Bomans uit 1941, was ze direct enthousiast.

Dat Fischer het publiek in deze voorstelling ook wijst op het belang van natuurbehoud, het in stand houden van de bijenpopulatie en de problematiek rondom zwerfafval is voor scenograaf Zwieters een fraai extraatje. „Tot op het fanatieke af ben ik milieubewust. Ik ben er nog niet helemaal als vegetariër, ik heb een houtwal in mijn tuin waar allerlei beestjes wonen en ik ben bezig met permacultuur.”

„Het is zo belangrijk dat we insecten goed beschermen. Als mijn kinderen een spin willen doodslaan, dan

Actrice Soumaya Ahouaoui speelt een scala aan insecten.
FOTO PHILE DEPREEZ

word ik echt heel kwaad. Van jongds af aan heb ik geprobeerd ze diep in het gras te laten kijken naar wat daar allemaal rondkruipt en leeft. En in ons gerestaureerde huis heb ik overal gaatjes en kiertjes in de plinten gehouden voor de insecten. Vorig jaar rond kerst leefde er een enorm spin in onze wc. Die laat ik daar dan

rustig zitten. Dat betekende overigens wel dat veel van onze gasten vervolgens boven naar het toilet gingen”, lacht ze.

Voor de kostuums van de vele insecten uit *Erik of het klein insectenboek* vond ze de sleutel in de vuurwants: maskers. „Super te gekke schildjes hebben die met dat rood en zwart. Door die op het hoofd te plaatsen, kreeg je al een heel mooi effect. Daaronder is de kleding een combinatie van high fashion en streetwear om te benadrukken dat het om beestjes in een stadsparkje gaat”, aldus de ontwerper. „Ik vond het heerlijk om me voor deze voorstelling nog verder in insecten te verdiepen.”

In het kostuumatelier van Het Nationale Theater („de mensen daar hebben ervoor gezorgd dat het ook allemaal heel mooi gemaakt is”) was het schatgraven voor Zwieters. Een tutuutje met daaraan vliegengordijnstroken werd een langpoot, een eerder gebruikte gouden

Sacha Zwieters, hier aan het werk voor *De langste nacht* van Alexandra Broeder, een theatermaker met wie ze ook vaak samenwerkt.
FOTO MATTY VAN WIJNBERGEN

perfect gedressed was. Wij hadden natuurlijk wel een iets kleiner budget tot onze beschikking”, lacht Zwieters. Dat wakkerde echter wel de creativiteit aan. „Ik kan nog steeds voor heel weinig iets maken.”

Na haar opleiding theatervormgeving aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht in 2000 richtte Zwieters zich in eerste instantie vooral op het ontwerpen van decors, o.a. onder de vleugels van Sanne Danz. „Ik heb me een hele tijd verzet tegen het kostuumontwerpen, omdat ik bang was dat ik te snel in die hoek zou worden geduwd. Ik zag toen meer vrouwen die kostuumontwerper waren dan mannen. Ik wilde daarom eerst mijn positie als decorontwerper bestendigen. Die krijgt ook nog altijd vaak meer betaald dan de kostuumontwerper gek genoeg, terwijl daar veel meer werk in gaat zitten. Maar nu doe ik het afwisselend of allebei tegelijk, want het hoeft elkaar uiteraard niet uit te sluiten.”

Info: hnt.nl

jurk vormde de slak en de spin heeft iets weg van de *Wilder Mann* uit de Germaanse mythologie.

Als ze haar eigen stijl zou moeten omschrijven dan zou Sacha Zwieters die eclectisch noemen. „Ik heb inmiddels wel een duidelijke visuele handtekening. Mijn ontwerpen zijn vaak kleurrijk en mogen gezien worden. Het mag visueel aantrekkelijk zijn. Ik ben geen uitvoerend ontwerper en ik word ook steeds autonomer. Ik denk met mijn handen en

ik hou ervan om ter plekke met spullen en materialen te jammen in de repetitieruimte.”

Die creativiteit zat er al op jonge leeftijd in. „Ik was altijd al dingen aan het maken en mijn kamer zag er iedere week weer anders uit. Toen ik op de middelbare school zat, deed ik met een vriendinnetje de aankleding van de feesten in poppodium de Tagrijn in Hilversum. Het was de house-periode en ik kwam regelmatig in de Amsterdamse Roxy waar alles

'JAMMEN MET SPULLEN IN DE REPETITIERUIMTE'